

Iz brze u sporu traku

Lassi Viljakainen, Finska
Putovanje je tek započelo i
nikada se neće završiti; uvijek
postoji više toga naučiti,
poboljšati se i učiniti više toga
za druge.

11.04.2013.

„Tada Isus reče svojim učenicima:
"Hoće li tko za mnom, neka se
odrekne samoga sebe, neka uzme
svoj križ i neka ide za mnom. Tko
hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a
tko izgubi život svoj poradi mene,
naći će ga. Ta što će koristiti čovjeku

ako sav svijet stekne, a životu
svojem ugađam? Ili što će čovjek dati
u zamjenu za život svoj?” (Mt 16:
24-26)

Zovem se Lassi, oženjen sam i
ponosan otac dviju prekrasnih
djevojčica od 5 i 8 godina. Moj izbor
gornjeg citata odražava čovjeka
kakav sam unazad nekoliko godina;
kada sam konačno shvatio potpuno
značenje koje se skriva iza njih, moj
se život pretvorio u nešto prekrasno i
puno smisla. Vodio sam brzi život
koji je vodio uništenju moje duše;
međutim, zahvaljujući naučavanjima
svetog Josemarije uspio sam pronaći
pravi izlaz, zaustaviti se i otkriti jesu
li mi uopće upute za putovanje bile
ispravne. Pa, definitivno su bile krive
i trebalo je ozbiljnog učenja i
neprocjenjivog vodstva kako bih
pronašao ispravan put, Božji put.
Ništa me danas ne čini sretnijim
nego to što znam kamo idem i, još
važnije, s kim.

Odrastanje u Finskoj

Kakvo sam prekrasno djetinjstvo imao, odrastajući na sjeveru Finske s majkom, ocem, malim bratom i dvije male sestre. Odgojen sam kao protestant. Moje su djetinje godine ispunjene ljubavlju, prirodom i jako puno sporta. Bilo da se radilo o hokeju na ledu, nogometu, snowboardingu ili surfanju, moj brat i ja nismo prestajali. Naš nas je otac uvijek podržavao svaki dan sve planirajući da sve stignemo i naravno, skupljajući novac za opremu koja nam je bila potrebna. Kao mladi dječak u tim godinama, nisam shvaćao da je novac ograničen u svakoj obitelji i svakom novčaniku. Naša se draga majka brinula da napišemo svoje zadaće, da jedemo i usadila nam je kršćansku vjeru u srca. Ona je pobožna kršćanka i odigrala je veliku ulogu u odgajanju nas djece u svjesnosti Božje prisutnosti.

Uradi sam

Vojna služba bila je početak moje neovisnosti, a duhovnost je gurnuta u stranu, dok se sebičnost i „ja sve znam“ probio naprijed. Nekoliko mjeseci moje vojne službe je prošlo, a imao sam jednu teški i neuspjelu operaciju i prvi sam put u životu bio na rubu smrti. Kako nisam bio blizu Boga, nisam mu čak ni zahvalio za preživljavanje iako sam imao puno toga za biti zahvalan. Izabrao sam put ogorčenosti i samopouzdanja, i sve sam „radio sam“. Moja je obitelj bila uvijek tu za mene i u tom mi se trenutku to činilo dovoljnim.

Studiranje i rane radne godine počele su me pretvarati u zaposlenog mladog čovjeka koji se vrti po svijetu te, iako sam vjerovao da Bog postoji, bio sam prezaposlen i sebičan u svom vlastitom malenom „svemiru“ i nisam se obazirao na vjeru.

2003.godine sam se vjenčao; naša se prva kćer rodila godinu dana poslije. Sve je bilo sjajno i prekrasno, posao siguran, a naša kćer, kao i velika mreža prijatelja, držali su nas zaposlenima i preko vikenda. Kako je moja supruga bila katolkinja, većinom smo išli nedjeljom na Misu. Jako mi se sviđao mir tog događaja, ali odbijao sam ući dublje u istraživanje vlastite vjere. Moj se duhovni život nastavio ovim tempom sljedećih jedanaest godina: nedjeljna Misa, bio sam tamo, ali nisam bio zaista prisutan.

Promjena

Ljeto 2011., živimo u Rigi, Latvija. Obitelj nam je blagoslovljena još jednom kćeri, a ja sam zbog posla intenzivno putovao.

Udaljenost i drugi ometajući faktori stvorili su ozbiljne probleme u mom braku, rezultirajući situacijom gdje nitko od nas, ni moja supruga ni ja,

nismo imali više snage. Tada mi je došla i predložila da se s nekim nađem za razgovor, jednim članom Opusa Dei koji živi u Rigi. Iako mi je isprva ta ideja bila odbojna (sjetite se: sve ja to mogu sam), susreo sam se na kavi s gospodinom i razgovarao o životu. Pa, ti ugodni trenuci uz kavu i sve što je uslijedilo, promijenilo je moj život i živote mojih dragi ljudi oko mene. I dalje smo se sastajali na kavi ili na trčanju parkom i on me je vodio vrlo strpljivo svojim savjetima. Njegove riječi i upućivanje na učenje svetog Josemarije u meni su stvorile hitnu potrebu za čitanjem, učenjem i ponovnim uspostavljanjem veze s Bogom. Osjećao sam da se sprema nešto posebno.

Prošlo je nekoliko mjeseci i obitelj mi se preselila u Zurich, Švicarsku, u listopadu 2011. Bio sam pomalo nemiran, jer mi je bilo osobito teško napustiti to duhovno vodstvo koje mi

je već toliko pomoglo. Moj je strah bio neosnovan: ovaj me je prijatelj iz Rige upoznao s jednim vjernikom Opusa Dei iz Zuricha i uskoro sam se susreo s tim novim prijateljem. Osjećao sam kao da se ništa i nije promijenilo, isti mir, smirenost i vjera u Boga prenesena mi je tijekom naših sastanaka, sada već tjednih.

Bilo je to tijekom jeseni 2011.godine kada sam počeo proučavati Kompendij Katekizma i knjige svetog Josemarije Prijatelji Božji i Put. Već nakon prve stranice engleske verzije Prijatelja Božjih, bio sam ulovljen i svakodnevno sam čitao. Svaka stranica – zapravo svaki odlomak – prenosio mi je tako jaku i jasnu poruku da sam čitao sve sporije i sporije. Razlog je bio taj što sam jako uživao u čitanju nekoliko odlomaka, a onda bih o njima tijekom dana razmišljao. Poruke svetog Josemarije u obje knjige toliko su me jako dotakle te sam primijetio kako

mijenjam način svakodnevnog života; prestao sam se zaklinjati, postao sam točniji u svakodnevnim zadacima i počeo sam se tijekom dana moliti. Udar je bio gotovo trenutan i vrlo moćan, još ga uvijek osjećam. Dok sam čitao knjige svetog Josemarije, ponekad sam znao zaboraviti gdje sam stao, ali to nije važno; možete otvoriti bilo koju stranicu Prijatelja Božjih, a čini vam se kao da je nikada prije niste čitali. U toj je knjizi toliko puno uputa, da imam osjećaj kako sveti Josemaria sjedi pokraj mene i čita mi je na glas.

Nakon proučavanja Katekizma i duhovnog štiva, uz tjedno vodstvo jednog od vjernika Opusa Dei, 27.svibnja 2012.godine bio sam spreman pridružiti se obitelji Crkve i obratiti se u katolika. Bio sam odgojen kao protestant, baš poput većine Finaca, osjetio sam da je moje nutarnje ja spremno prihvatiti poziv. Tijekom male i prekrasne ceremonije

u Kući Fluntern u Zurichu, ujedinio sam se s Katoličkom Crkvom i bio sam jako miran i sretan.

Sveti Josemaria i Opus Dei imaju veliki utjecaj i pomažu mi ponovo otkriti Boga. Putovanje je tek započelo i nikada se neće završiti; uvijek postoji više toga za naučiti, poboljšati se i učiniti više toga za druge. Sjajan je osjećaj znati kako se ne moraš sam brinuti za sve svakodnevne stvari. Isto tako, utješno je znati kako se ovaj svijet ne vrti oko toga jesi li star ili mlad, rađaš li se ili umireš. Tu smo u posjeti, postoji puno više iznad ovoga, a svaki dan ovdje je prekrasan. Hvala ti sveti Josemaria na tvojim učenjima i vodstvu, što si mi pomogao pronaći Boga. Ovaj mi se trak puno više sviđa.

Evo nekoliko mojih osobnih najdražih citata iz Puta: „Bol te pritiska na zemlju jer si se uplašio.

Prihvati je hrabro, kršćanskim duhom. I naučit ćeš je cijeliti kao dragocjeni dar.“ (169) „Suze ti naviru na oči. Teško je? Naravno. - Upravo te zato pogodilo u to mjesto.“ (158)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/iz-brze-u-
sporu-traku/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/iz-brze-u-sporu-traku/) (7.08.2025.)